

KATARÍNA
GILLEROVÁ
DIEVČA V ZRKADLE

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedný redaktor Jaroslav Hochel
Tlač Kasico, a. s., Bratislava

Copyright © Katarína Gillerová 2018
Cover Design © Emil Křížka 2018
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2018

ISBN 978-80-220-2089-3

*Poznáme sa dlhé roky, stretávame sa na káve a pre mňa sú
tieto stretnutia ako hlboký nádych na čerstvom vzduchu
milého priateľstva a vzájomnej podpory.*

*Preto túto knihu venujem Pavle Čaplovej a Vierke Ölveckej
s vďakou za nezištnú pomoc, dobrú náladu – a za to,
že patria do môjho života.*

Autorka

NEPOKOJ

Spoznala som ho presne päť sekúnd po tom, ako vstúpil do miestnosti.

Práve som bola otočená chrbtom, zatvárala som v kancelárii okno, aby nebol priedan, keď sa u nás objaví nový šéf. Robili sa okolo toho tajnosti, po firme niekoľko mesiacov kolovali protichodné zvesti a všetci sme z toho boli už dosť nervózni.

Spoza tmavého mraku vykuklo slnko tak náhle, až som musela prižmúriť oči. Považovala som to za dobré znamenie. Slnko rovná sa šťastie. Ak by zahrnelo alebo sa spustil dážď, bola by to pohroma.

Do tejto chvíle som sa cítila šťastná a bola som presvedčená, že to tak bude navždy. Že vo svojich tridsaťjeden rokoch som konečne našla všetko, čo som doteraz nemala. Lásku. Prácu, ktorá ma baví. Prijemných ľudí. Dni, ktoré plynú len tak, s ležérnou pravidelnosťou, celkom obyčajne. Dodávalo mi to vzácny pocit istoty, taký zriedkavý v mojom živote.

Keď som sa obrátila, stál vo dverách s dvoma ďalšími mužmi v oblekoch.

Panebože, to sa mi snáď iba sníva!

Počas tých piatich sekúnd sa mi v hlave rozvírili protichodné myšlienky. Najprv som si iba uvedomila, že mi niekoho pripomína, potom som rýchlosťou svetla prebehla zoznam všetkých kamarátov od útleho detstva, aby som sa nakoniec vysmiala absurdnému poznaniu.

Mamičkár!

To nie je možné!

Bol to on.

Takmer som sa nahlas rozosmiala.

Vedúca personálneho oddelenia Racková, ktorá prišla s nimi v tesnom závese, drmolila niečo tým trom oblekom, ja som však vnímala iba šumenie v ušiach. Civela som na vyššieho muža v okuliaroch s tenkým zlatým rámom. Vlasy pieskovej farby mal o odtieň tmavšie, ako som si pamätala, a zastrihnuté nakrátko. Z okrúhlejšej detskej tváre s plnými lícami zostali iba výraznejšie lícne kosti, tvár sa mu akoby trochu predĺžila. Odkedy som sa mu za jeho vyznanie vysmiala do očí, výrazne schudol.

Z myšlienok ma vytrhlo vyslovenie môjho mena.

„... a Olívia Oravcová, finančná referentka. Má na starosti spracovanie banky a vymáhanie pohľadávok.“

Všetky oči sa upreli na mňa. Ja som vnímala iba tie za sklami v zlatom ráme. Nevedela som, čo mám urobiť, či mám priznať, že sa poznáme, alebo sa tváriť neutrálne. Keďže od neho nevyšiel žiadny signál, iba som sa neisto usmiala. V rozpakoch som pootočila hlavu a zachytila Dorotinu začudovaný pohľad.

„Finančné oddelenie má tri pracovníčky?“ ozval sa.

Vyznelo to, akoby sa čudoval, akoby sa mu to zdalo priveľa.

Jeho viazanka mala dve výrazné farby, ktoré priťahovali môj zrak, modrú a tyrkysovú. Kedy sa z neho stal taký elegant? Z chalaniska, čo mi chodil za päťami vo vyfáhaných teplákoch a upieral na mňa zbožný pohľad cez veľké okuliare s hrubým rámom.

Keď vychádzali z našej kancelárie, Racková s rukou na kľučke sa ešte obrátila k nám: „Nikam neodchádzajte, budú s vami chcieť postupne hovoriť.“

„Kam by sme odchádzali,“ zašomrala Dorota nespokojne.

Dvere sa zavreli a kolegyňa Nora rozčúlene rozhodila rukami.

„Určite budú prepúšťať!“ zvolala rozhorčene. „A ja budem prvá, pracujem tu najkratšie.“

S Dorotou sme si vymenili súhlasné pohľady. Nora prišla do firmy pred rokom a po čase ju presunuli k nám, aby sa ušetril nájom za jednu kanceláriu, takže nám tu zavadzia už pol roka. Niežeby nemala čo robiť, po februárovom prepúšťaní pribudlo roboty aj jej.

„Bože, musím utekať na záchod,“ vyskočila Nora z kresla. „Z tej nervozity som dostala hnačku.“

Konečne sme s Dorotou na chvíľu osameli.

„Čo sa stalo?“ vyhrkla hneď. „Zízala si na neho, akoby si videla mimozemšťana. Ty ho poznáš?“

„Neverila som vlastným očiam,“ odvetila som a zhlboka som si vzdychla. „Spolužiak zo základnej... Vlastne sme ešte dva roky spolu chodili na strednú, potom niekam prestúpil.“

„Tak to je fajn, nie?“ zaradovala sa Dorota. „Miesto máš isté, a ak sa prihovoriš aj za mňa...“

Uprela som na ňu previnilý pohľad. „Je to úplne inak,“ povedala som ľútostivo. „Keď sme mali šestnásť, vyznal mi lásku. Chcel so mnou chodiť, ale ja som ho odmietla.“ V Dorotinych očiach sa zračila obava z toho, čo začínala chápať. „A potom...“

Norina hnačka sa zrejme prehnala rýchlo, lebo v tej chvíli sa vrátila do kancelárie.

„Ledva som dobehla,“ oznámila nám. Prešla si dľaňou po spotenom čele, odhrnula z neho zlepené pramene vlasov.

„To sme práve nepotrebovali vedieť,“ poznamenala som.

„Som nervózna ako pes,“ povedala nepokojne.

Otvorili sa dvere a dovnútra nakukla kolegyňa z vedľajšej kancelárie.

„Nora, máš ísť k novému riaditeľovi,“ oznámila jej.

Nore stuhli črty tváre. Vyľakane zašmátrala po kabelke, otvorila ju a v zmätku zase zatvorila. Bezradne sa poobzerala najprv po kancelárii, potom po nás. Prstami si začesala ofinu.

„Nejanči sa a natri mu to,“ povzbudila ju Dorota.

„Padne mu sánka, keď mu vymenuješ, čo všetko musíš stíhať za osem hodín,“ povzbudila som ju.

„Aj so všetkými tými klebetami,“ dodala Dorota, keď sme osameli. Obrátila sa ku mne. „Tak mi to dopovedz.“

Nervózne som sa zahľadela na dvere. „To je nadlhšie...“ pokrútila som hlavou. „O chvíľu príde rad na nás.“

Podišla som k oknu a otvorila ho dokorán. Mala som pocit, že sa potrebujem zhlboka nadýchať čerstvého vzduchu. Nastavila som tvár ostrým slnečným lúčom. Ešte ráno som sa tešila: bol koniec apríla, jar za oknom, jar v duši. Teraz som v nej mala zmätok a pocit hlbokoj, hmlistej jesene.

Na stole mi zabzučal mobil.

„To bude určite Jonáš,“ poznamenala Dorota. „Zabudla si mu zavolať, on sa pokúšal už dvakrát.“

Hovor som prijala.

„Zlatko,“ ozval sa v ňom príjemný hlboký hlas, „len som zvedavý...“

„Teraz nie,“ odmietla som ľútostivo. „Práve sa tu dejú podivné veci, potom ti porozprávam.“

„Mám prísť po práci po teba?“

„Nie, netreba.“ Musím si najprv všetko usporiadať v hlave, pomyslela som si. „Stretneme sa večer, ako sme sa dohodli,“ dodala som.

Už aby bol tento deň za mnou, želala som si úpenlivo. Stiahnutý žalúdok mi na nálade nepridával. Ako sa malý mamičkár dostal až na riaditeľskú stoličku? Tá otázka sa mi prehánala myšliou stále dookola.

„Vyzerá to nádejne.“ Nora nechala dvere otvorené, v tvári rozjasaný výraz, akoby jej práve zvýšili plat. „Bol milý a príjemný. Aj ten druhý, ale ten teraz odišiel.“ Pokynom ruky mi naznačila, aby som otvorenými dverami zamierila za svojím osudom.

Kreslo bolo mäkké a pohodlné, ešte nikdy som nemala tú česť v ňom sedieť. Keď som vstúpila do miestnosti, s úsmevom som kývla novému riaditeľovi.

„Ahoj,“ povedala som nahlas.

Nebadane prikývol, bez úsmevu. Rukou ukázal na kreslo. Pohodlne som sa v ňom usadila, nervozita zo mňa zrazu opadla.

„To je ale náhoda,“ poznamenala som pobavene. „Kto by to bol kedysi povedal, že sa my dvaja ocitneme v takejto situácii.“

„Je to pre teba také veľké prekvapenie?“ ozval sa konečne. Aj hlas mal hlbší, nie ten piskľavý, akým za mnou volal cestou zo školy.

„No... riadne veľké,“ prisvedčila som. „A dosť si sa zmenil... odkedy sme sa nevideli.“

Jeho prižmúrené oči a pevne zovreté pery naznačovali, že zrejme nebudeme spomínať na veselé študentské časy. Z tváre sa mu celkom jasne dalo vyčítať, že myslí práve na ten nešťastný okamih, ktorý by som najradšej vymazala z jeho spomienok.

V tých mojich bol dávno zabudnutý. Až doteraz.

„Dodnes spomínam, ako ochotne si sa so mnou občas delil o desiatu,“ usmiala som sa v snahe odviesť jeho úvahy k príjemnejším okamihom. „Desiate od tvojej mamy boli nezabudnuteľné... Na revanš sa s tebou môžem niekedy podeliť o obed v reštaurácii za rohom, kam chodíme.“ Haha, možno sa mu to bude zdať aspoň trochu vtípané...

Konečne sa uvoľnene oprel o operadlo mohutného koženého kresla – doteraz iba meravo sedel s predlaktiami položenými na stole.

„A ja nezabudnem na malinové trhance tvojho starého otca,“ usmial sa.

„Áno!“ zvolala som. „Pokazené palacinky. Nikdy sa mu nepodarili.“

Pamätám si to veľmi dobre. Boli sme asi šiestaci. Šiel za mnou cestou zo školy a spýtal sa, či môže ísť k nám. Vyzeral ako malé decko: školská aktovka mu nadskakovala na chrbte, kým my ostatní sme už nosili tašky prehodené cez plece. On nie, lebo mamička povedala, že to nie je zdravé, mal by krivú chrbticu.

Nadšene poskakoval vedľa mňa, snažiac sa držať so mnou krok. Za veľkými sklami okrúhlych okuliarov mu žiarili veľké úprimné oči a celou cestou rozprával o tom, ako s mamou hrali celý večer človeče a on prehral iba jediný raz. Ja som mohla o takých večeroch iba snívať.

Starká nebola doma, zase ju odviezli na dialýzu, a tak sa nás starý otec pokúsil niečím nasýtiť. Najskôr sa tváril zúfalo nad každou nepodarenou palacinkou, ale potom pri niesol z pivnice fľašu malinového sirupu a vyhlásil, že vlastne od začiatku bolo jeho zámerom urobiť malinové trhance.

„Poviem mamičke, aby to niekedy urobila tiež,“ pochvaloval si Roman.

Mamičkár, pomyslela som si vtedy posmešne. Mamičkár Romanko.

Romanko teraz pozeral do papierov.

„Vidím, že stále bývaš na tej istej adrese.“

Zarazene som naňho hľadela. Inštinkt mi našepkával, že mu nesmiem povedať pravdu. „Áno,“ odvetila som potichu. Dom mojich starých rodičov bol na predaj, ale trvalé byd-

lisko som mala stále tam. V skutočnosti som bývala s Dorotou a jedným chlapíkom v prenajatom byte.

„Škoda, že som nebol tvojmu starému otcovi na pohrebe,“ zatváril sa smutne. „Keby som o tom bol vedel, určite by som prišiel.“

Odkiaľ vie, že starý otec zomrel? začudovala som sa v duchu.

„A rodičia?“ zaujímal sa. „Ešte stále sa venujú hudbe?“

Pokrčila som plecami. „Venujú... ale každý svojím spôsobom. Kapela už dávno neexistuje.“

„Hmm...“ pokýval hlavou. „Úžasnú detstvo. Každý ti závidel.“

Zarazene som naňho hľadela. „Závidel?“ vydýchla som. „A čo?“

„Akože čo, pyšná Olívia?“ Posmešne ohrnul pery. „Predsa to tvoje cestovanie. Tvoj dobrodružný život. Keď si opisovala ich koncerty, nadšených fanúšikov, oslavy do noci, zaujímavých ľudí... Netvár sa teraz, že nevieš, o čom hovorím.“

Začudovaná som ho počúvala. V ušiach mi uviazol výraz „pyšná Olívia“, ten nepatrila do detstva. Viazal sa na jeden jediný deň v čase, keď sme už mali šestnásť. Deň, keď ma prestal zbožňovať.

„Preboha... To som netušila,“ vytisla som zo seba. „Nebolo mi čo závidieť. Určite by si so mnou vtedy nemenil.“ Mamičkár, dodala som v duchu. To by si si nemohol so svojou mamičkou každý večer čítať knižky pred spaním a hrať človeče. Alebo jesť tie božské buchty s marhuľovým džemom, o ktorých si mi toľko rozprával. Ja som si mohla také niečo iba predstavovať... alebo si ich upiecť sama.

„Každý by s tebou menil,“ povedal s dôrazom na prvom slove. „Nikto nemohol zažiť to, čo ty. Cesty po celej republike, dokonca aj v zahraničí... Zákulisie koncertov, hudba, svetlá reflektorov, to všetko muselo byť fascinujúce.“

„Zahraničie?“ usmiala som sa. „Áno, najviac Maďarsko a Poľsko, pamätáš? Priznávam, bolo to zaujímavé, vždy som sa na cestu s našimi tešila, lenže ty nepoznáš odvrátenú stranu takého života.“ Lebo som ti nikdy nerozprávala o svojich pocitoch, dodala som v duchu. Nechávala som si ich pre seba, lebo som sa domnievala, že sú podivné a nikto by ma nepochopil.

„Myslíš Denisa?“

Zastavilo sa mi srdce. On si to pamätá, zrejme si pamätá všetko! Zrazu sa mi v hlave rozkrútil zmätený kolotoč spomienok. Čo všetko som mu vtedy povedala? Aké podrobnosti? Mala som myseľ zastretú bolesťou, jedenásťročné decko... Chcela som umrieť, aby som sa zbavila tej zvieravej bolesti v hrudi... Ako žeravé kliešte, zanechávajúce v mojom vnútri vypálenú ranu. Na veky vekov, myslela som si vtedy, navždy.

Uhla som pohľadom. „Myslím... všeličo. Pozlátka a všeliaké zážitky, to bola jedna stránka, ale tá druhá, menej príťažlivá, s každodennými problémami...“

„Všetci sme sa borili s problémami,“ zdôraznil. Asi aby som si nemyslela, že nikto iný ich nemal. Určite, súhlasila som s ním v duchu, tie boli však väčšinou také bežné rodinné. To, čo som zažila ja, sa týkalo sveta dospelých, na moje problémy nebol nikdy čas ani priestor. Zlá známka v škole? Neprijemná učiteľka? To nikoho nezaujímalo, keď mali koncertovať v nevykúrenej sále. Alebo keď dostal zvukový technik chrípku. Alebo keď sa cestou poškodil reproduktor a hrozilo zrušenie koncertu... Alebo Denisova operácia oka po tej bitke... A mamin pobyt v nemocnici, narýchlo zohnaná iná speváčka a jej sexuálna príťažlivosť... keď sa z kamarátov stali sokovia a takisto hrozilo zrušenie koncertu, aj keď z iného dôvodu.

„A čo ty?“ zmenila som tému. „Ako sa ti darí?“

„Je to fajn, som spokojný,“ odvetil. Nič viac. Fakt som sa veľa dozvedela, informovať o sebe teda dokáže!

Zobral do ruky list papiera a dlho ho študoval. Keď konečne preniesol pohľad na mňa, oči sa mu už neusmievali.

„Neviem, či to s tým obedom bude aktuálne,“ povedal vážne. „Budeme musieť prepúšťať.“

Srdce sa mi divo rozbúchalo. „Prepúšťať?“ zvolala som. „Veď prepúšťali v decembri a v januári! Už teraz nestíhame, toľko roboty nám pribudlo.“

Zase mlčky pozeral do papiera s neutrálnym výrazom na tvári. Netušila som, čo sa mu preháňa hlavou.

„Na finančnom ste tri,“ pozrel konečne na mňa.

„Už teraz robíme každá dvojnásobok toho, čo minulý rok,“ poznamenala som.

„Určite to takto nezostane,“ trval na svojom. „Čo si myslíš, kto by mal odísť?“

Jeho otázka ma zaskočila. Zarazene som na neho pozerala a dumala, prečo sa ma na to pýta. „Neviem si predstaviť, že by sme to zvládli iba dve,“ pokrútila som hlavou. On na mňa však vytrvalo hľadel a čakal. Akú hru to so mnou hrá? Ak budem mať jeho plat, môžem rozhodovať, aj o nepríjemných veciach. Ale teraz je tu na to predsa on... „Nora Sokolová pracuje vo firme najkratšie...“ povedala som napokon váhavo. Nedokázala som si však predstaviť, že by sme my s Dorotou museli zvládnuť ešte aj jej agendu.

„To ešte neznamená, že nevie pracovať efektívne,“ namietol.

„Máš pravdu,“ prisvedčila som. „Ak ti ide o efektívnosť, lepšiu ako Dorotu by si nenašiel. Obidve nás zaučala, svoju prácu ovláda perfektne.“ Kamarátka bude spokojná, šéf má o nej teraz tie najlepšie referencie. A urobila som to rada, veď ona ma dostala na toto miesto. Ona mi v živote pomohla najviac.

Romanovi sa zablysko v prižmúrených očiach. „Dorota Lacková je tvoja kamarátka? Tú by si neprepustila?“

Niečo v jeho hlase ma vystrašilo. Kdesi vzadu v hlave mi zablikalo varovné červené svetielko. Ten tón, ten spodný tón, keď povedal „tvoja“. Akoby sa snažil objaviť moje slabé miesto, niečo, čo mám rada... Niekoho, na kom mi záleží. Znervóznela som.

„Je tu najdlhšie,“ odvetila som, prvej otázke som sa vyhla. „Už päť rokov.“

„Možno práve preto potrebuje zmenu,“ povedal.

Žalúdok sa mi stiahol od nervozity. Nie, Dorota nie! Po tom všetkom, čo doteraz prežila, by ju toto už úplne zrazilo na kolená. Chcela som na neho skríknuť, aby jej dal pokoj, no namiesto toho som sa snažila, aby môj hlas znel vyrovnane. „Ak by potrebovala zmenu, asi by tu nezostávala, nie?“

Opäť sa oprel dozadu o operadlo kresla a začal sa v ňom pohojdávať. „Tak potom zostávaš iba ty,“ povedal pomaly.

Zmeravela som ako zasiahnutá bleskom. Už mi bolo jasné, o čo mu ide. Darmo som si myslela, že spomínanie na detstvo ho prevedie cez ten neuralgický bod, ktorý nás dvoch tak nepríjemne spája.

„Zostávam ja – ako čo?“ spýtala som sa. „Na posúdenie, či pracujem efektívne?“

Prestal sa hojdať a mierne sa naklonil ponad stôl. „Na prepustenie,“ odvetil.

Stretli sa nám pohľady. Cítila som bezmocnosť, rezignáciu, sklamanie. Môj spokojný život začínal nadobúdať trhliny. Čas sa vrátiť nedá, prišiel deň zúctovania.

„To si sa rozhodol v tejto chvíli?“

„Iba nahlas uvažujem.“

Sklopila som oči a študovala štruktúru drobných uzlíkov koberca. Určite sa zle vysáva, napadlo mi. Nevedela som, či mám vstať a odísť, či sa náš rozhovor už skončil.

„Vieš...“ ozvala som sa. „Chápem, že sa hneváš. Vtedy... som bola bláznivá pubertiačka, mrzí ma, ako som sa správala.“

„Neviem, o čom hovoríš,“ povedal odmerane.

„O tom, čo sa mi teraz chystáš odplatiť.“

„Aha.“ Zatváril sa, akoby si na to práve spomenul. Bola som presvedčená, že ten nepríjemný pocit v ňom driemal celých tých pätnásť rokov, rovnako ako vo mne, a pri prvej príležitosti vyšiel na povrch, žiadostivý, prahnúci po pomste. „Zažila si niekedy, aké to je, keď ťa niekto odmietne a nedá ti šancu?“ spýtal sa.

Bola som prekvapená, že nezapieral. Tak predsa ma moja intuícia nesklamala! Bol tu, aby mi odplatil to poníženie. Svojím spôsobom som ho aj chápala, zrejme v sebe nosil ten nepríjemný pocit celé roky a zrazu mal príležitosť sa ho navždy zbaviť.

„Celý život sa občas stretávame s odmietnutím, Roman.“ Pokúsila som sa o úsmev, ale bol veľmi křčovitý. „Ty si to asi dovtedy nepoznal, mal si vždy všetko, čo si si zaželal.“

„Ja?“ zvolal prekvapene.

„Áno, ty,“ zdôraznila som. „Mamička toto, mamička hento,“ zatiahla som ironicky. „Kúpila mi zmrzlinu, boli sme v kine, robí mi pravidelne desiatu... A otec ťa každý deň odvážal domov autom. Mal si sa ako kráľ, pestovali si ťa ako v bavlnke.“ Nadvihol obočie, ústa sa mu skrivilili do posmešného úsmevu. „Tebe bolo čo závidieť, nie mne. Na mňa rodičia nikdy nemali čas, to dobre vieš. Cestovať s nimi po koncertoch bola jedna vec, ale to, že celé dni skúšali s kapelou a všetko nechávali na starého otca, bola druhá. Neviem... Ak potrebuješ k životnej spokojnosti ešte pomstu, tak si poslúž.“ Hrdo som zdvihla hlavu. Ani za nič mu neukážem, ako sa ma dotklo, čo mi povedal. Možno si to zaslúžim za to všetko, ako som sa k nemu správala. Bolo mi

to ľúto, vtedy aj teraz. Lomcovalo mnou sklamanie, najradšej by som sa nahlas rozplakala. Asi som v kútiku duše dúfala, že s ohľadom na naše detstvo sa ku mne zachová tolerantne.

Vstala som a zamierila k dverám.

„Pošli sem Dorotu Lackovú, prosím ťa,“ zavolal za mnou.

Rýchlym krokom som zamierila preč dlhou chodbou, na rohu som sa takmer zrazila s Dorotou.

„Už tu čakám,“ vyhŕkla. „Bola si tam nejakو dlho.“

Rýchlo som sa poobzerala okolo seba. „Nehovor mu, že sme kamarátky,“ zasipela som nástojčivo, „ani to, že bývame spolu v podnájme. Nič osobné, rozumieš?“

Nechápavo na mňa hľadela, potom prikývla. Pozerala som za ňou, ako neochotne kráča preč a pomaly sa odo mňa vzdáľuje.

Zbehla som dolu schodmi z nášho tretieho poschodia na prízemie. Vo vrecku saka som našla zopár drobných a vo vstupnej hale som si kúpila kolu z automatu.

Vyšla som von. Do vlasov sa mi zaprel chladný vietor, akoby sa s nimi chystal bojovať. Nastavila som tvár slnku. Oprela som sa o stenu, srdce mi prudko búšilo. V takýto pekný jarný deň sa mi predsa nemôže rúcať život! chcelo sa mi zakričať. Neďaleko mňa stála skupinka naruživých fajčiarov, rýchlo poťahovali z cigarety, niektorí v saku, iní iba v košeli.

Pokukovali po mne, ale bolo mi to jedno.

Potrebovala som si usporiadať myšlienky, spamätať sa z prežitého šoku. Tak ten okuliarnatý chlapček sa stal mojim riaditeľom a ja sa teraz mám pred ním triasť o svoje miesto. Absurdné! Ten milý okatý baranček... Áno, občas som ho nazvala barančekom, na základnej, pre tie husté blondčavé kučierky. Kučierky zmizli a z barančeka vyrástol vôl, čudný genetický vývoj. Je pravda, že keď mi v druhom

ročníku na strednej, to sme mali takmer sedemnásť, povedal, že na mňa stále myslí a pozýva ma do kina, bola som k nemu protivná.

„To nemyslíš vážne! Hádam sa nedomnievaš, že by som s tebou mohla chodiť?!“ zvolala som so smiechom. „A dovolila by ti to mamička vôbec?“ A pustila by ho mamička na diskotéku? Ak áno, tak „Romanko, iba do ôsmej, pamätaj si, aby sa ti nič nestalo“.

„Vysmievaš sa mi?“

„Niece,“ pokrútila som hlavou. Nebolo to veľmi presvedčivé.

„Mám ťa rád,“ povedal potichu. „Celé roky si pre mňa všetkým na svete.“

Panebože! zvolala som v duchu a prevrátila som oči. „Roman...“ rozhodila som bezradne rukami. „Čo to rozprávaš? Veď máš svoju rodinu, nemôžem byť ja pre teba všetkým na svete.“

Pristúpil tesne ku mne, až som cítila na líci jeho dych. „Aj ty patíš k mojej rodine,“ pozrel na mňa oddane. „Túžim byť stále s tebou.“

„Veď si stále so mnou!“ rozosmiala som sa. „Roman, neblázni, takú blbosť, akože my dvaja a spolu, si nedokážem ani predstaviť.“ Netrpezlivo som sa od neho odtiahla. Zbláznil sa? Vôbec si nevšimol, že sa mi páči Matúš z vedľajšej triedy?

„To myslíš vážne?“ Tvár sa mu pretiahla od sklamaní, kútiky úst mu ovisli. Vyzeral nepríjemne zaskočený mojou reakciou.

„Vieš čo, zabudnime na tento rozhovor,“ navrhla som mu. „Baranček sa vráti k mamičke a všetko bude v poriadku.“ Narýchlo som mu so smiechom zamávala na rozlúčku a nedočkavo som sa rozbehla preč od neho. Preč, preč, aby som tú trápnu situáciu čo najskôr ukončila.

Ešte dlho som mala pred očami jeho sklamaný, zamračený výraz. Niekoľko dní mi to bolo smiešne, ale potom som si uvedomila, že v tom výraze bolo toľko smútku... Zrazu som mala zo seba nepríjemný pocit, taký plazivý, pripomínal mi, že som niekoho ranila. Mala som reagovať inak, citlivejšie. Zaplavili ma výčitky svedomia. Premýšľala som, ako sa mu ospravedlniť, stále som to odďaľovala, až napokon mesiac pred koncom školského roka prestal chodiť do školy a v septembri sa už neukázal. Vraj prestúpil na inú školu.

Dúfala som, že to nebolo kvôli mne. Vtedy som si náhle uvedomila, že mi chýba. Že som si na neho za tie roky, čo mi stále chodil stále za päťami, tak nejako zvykla. Bol mi ako brat, ktorého som nemala. Ani on nemal súrodencov, preto tá naviazanosť na starostlivú mamičku... a možno aj na mňa.

On k nám chodieval často, ja som u nich nebola nikdy. Nebýval v hlavnom meste, otec ho každý deň vozil do školy aj zo školy autom, bývali tuším v Modre. Neskôr už dochádzal autobusom. Dúfala som, že ho niekedy stretnem a úprimne mu poviem, ako ma to všetko mrzí, ale to sa nikdy nestalo.

Až do dnešného dňa.

Pomaly som popíjala kolu, neschopná zbaviť sa spomienok na minulosť.

Túži po sladkej pomste? Možno mu to pomôže vyrovnáť sa s tou dávnou ponižujúcou chvíľou. Mala som pocit, akoby som vbehla levovi rovno do tlamy. Minulosť ma dobehla a chystá sa ma zožrať.

Modlila som sa za Dorotu. Ak majú prepustiť jednu z nás, nech som to radšej ja.

Zoli je dobrý spolubývajúci. Je ako fantóm, nikdy neviete, kedy sa vyskytne nablízku. Je viac v práci ako vo svojej izbe v našom prenajatom byte v Ružinove. A to je vlastne výhoda.

Keď som odomkla a vošla do bytu, dvere Zoliho izby boli dokorán a z kuchyne sa šírila vôňa hriankok. Používať hriankovač, to bolo celé jeho kuchárske umenie. Ak bol doma, neustále sedel za počítačom so slúchadlami na ušiach alebo posúval prst po displejoch dvoch mobilov. Ítečkár z Komárna, ktorý prišiel hľadať šťastie do Bratislavy.

„Dám ti dve hrianky s džemom, ak zašiješ rifle.“ Stál vo dverách do kuchyne a opieral sa o zárubňu.

„Ak *mi* zašiješ rifle,“ opravila som ho. „Zase medzi nohami?“ prešla som pohľadom nižšie.

„Nie, vzadu,“ otočil sa.

Vyzliekla som si kabát a zamierila som do kúpeľne. „A prečo si konečne nekúpiš nové?“ volala som naňho cez zvuk tečúcej vody. V sprchovacom kúte som zazrela Dorotu.

„Dobre vieš, že mám fóbiu z nákupných centier,“ volal na mňa späť. „Aj z tých načuchraných pipín, čo v nich nakupujú.“

Vyšla som z kúpeľne, práve si odhryzol z ďalšej hrianky. „Zoli, ty vôbec nevieš nadväzovať sociálne kontakty,“ napomenula som ho. „Mal by si si občas vyjsť s nejakou babou. S počítačom si deti nezaobstaráš.“

„Mám teba a Dorotu,“ usmial sa naširoko. „To mi zatiaľ stačí.“

Aj ja som roztiahla ústa do úsmevu. „Prišif gombík alebo sa občas porozprávať, to áno, ale do pôrodnice nás nedostaneš,“ zašermovala som mu prstom pred očami.

„Na deti mám čas ešte dvadsať rokov.“

„Máš tridsaťdva,“ pripomenula som mu. „Môj otec mal v tvojom veku už desaťročnú dcéru.“

„Ak naučíš maďarsky, ožením s tebou,“ prisľúbil mi. „Matka povedala, že musím nájsť dievča, čo vie maďarsky.“

Dorota vyšla z kúpeľne, zabalená do osušky.

„Tá sprcha mi trochu pomohla zbaviť sa stresu,“ povedala, uhládzajúc si mokré vlasy. Tvár už nemala takú strhanú, ako keď sme odchádzali z roboty. „Strašne som vyhladla,“ pozrela žiadostivo na hrianku v Zoliho ruke. Keď prechádzala okolo neho, dal jej z nej odhryznúť.

„Naučím sa po maďarsky a vydám sa za teba,“ sľúbila Zolimu so slastným výrazom v tvári.

„Nedbám,“ mykol plecom. „Vieš lepšie variť ako Olívia.“

Mala som ešte desať minút, kým pôjdem za Jonášom. Rýchlo som urobila zopár chlebíčkov a zanesla ich Dorote do izby. Našla som ju, ako sedí v župane na posteli a listuje v časopise. Zatvorila som dvere, mávajúc Zoliho veľkým ušiam, už so slúchadlami. Posadila som sa do kresla oproti nej.

„Hovoríš, že bol k tebe milý?“ Pozorovala som, ako sa nedočkavo vrhla na chlebíčky. Z práce sme cestovali v preplnenej električke, nemohli sme si povedať podrobnosti. Ledva som vydržala stáť a znášať sálavé teplo vnútri električky, také nedostatkové v zimných mesiacoch. Vykurovanie zapínajú zásadne až s príchodom horúcich dní.

„Milý a príjemný,“ prikývla s plnými ústami. „A pýtal sa, či sme kamarátky.“

„Čo si mu povedala?“

„Že sme kolegyne a pred tromi rokmi som ťa zaučala,“ odvetila.

„Dobre,“ vydýchla som spokojne. Poslúchla ma. Som zodpovedná za jej rozvod; ak by ju ešte Roman prepustil kvôli mne, už by som sa asi zbláznila.

„Neuveriteľné, Olívia,“ rozhodila Dorota rukami. „To je ako v telenovele. Odmietnutý milenec sa stane riaditeľom,

aby sa pomstil bývalej láske. To len tak niekto nevymyslí,“ krútila nechápavo hlavou.

„Neboli sme milenci,“ opravila som ju. „On mal o mňa záujem, ja som sa mu vysmiala. Veď ešte v šiestej triede bol odo mňa o hlavu menší. Také chlapča. Brala som ho ako svoj prívesok, ktorý chcel byť stále so mnou... Nemožné, aby som s ním chodila! Bolo smiešne, ako sa držal toho, čo povedala mamička: Treba nosiť čiapku, aby som nedostal zápal stredného ucha,“ napodobnila som jeho hlas. „Alebo Schrúmal zeleninu, čo sme v školskej jedálni odsunuli na okraj taniera, lebo podľa mamičky bude mať vďaka nej zdravé zuby. Za chrbtom sme sa mu uškŕňali. Ale môj starý otec ho mal veľmi rád.“

„Tak nie je možné, aby ťa prepustil!“

Spomenula som si na ten pátravý pohľad jeho prižmúrených očí z riaditeľskej stoličky. A na chlad, ktorý z neho šiel. „To je viac ako isté,“ povedala som potichu. „Vždy lepšie, ako keby prepustil teba. Musíš sa po tom všetkom dať dokopy. A na obed budeme so sebou brať aj Noru, aby nevidel nás dve stále spolu.“

Dorota sa hodila dozadu na vankúš. „Preboha, veď netočíme špionážny film!“ zvolala pobúrene. „Čo je on, nejaký mafiánsky bos?“

Odtrhla som si kúsok šunky, čo prevísala z obloženého chlebička. „Nikdy by som si neodpustila, keby som zase bola príčinou...“

„Zadrž,“ prerušila ma. „Dohodli sme sa, že môj rozvod nebudeme preberať, škoda času. Je to už za mnou. Jeden chlap sa proste stratil z môjho života. Zbytočný chlap.“ Zahľadela sa do okna, oči jej posmutneli.

Nemusela nič viac hovoriť, vedela som, na čo myslí. Zrada muža prebolí, zrada vlastného syna nikdy. Jedno sklamanie za druhým. Sotva sa spamätala z jednej rany, prišla